

LILIANA
COROBICA
Kinderland

roman

POLIROM
2015

Cineva respiră adânc sub pat.

Mamă, cineva uriaș e sub pat și doarme adânc! Mi-e atât de frică, încât vreau să strig! Respirația încetează când un frate intră și vorbește ori când deschid televizorul. O aud doar când e liniște. Uneori se oprește, ca și cum acel uriaș ar deschide un ochi, m-ar privi, l-ar închide înapoi și ar adormi la loc. Știu că acolo sub pat nu e nimeni, dar simt intens o prezență. Odată am simțit aceeași răsufare uriașă la școală, când am intrat în clasă și nu era nimeni, ajunsesem prima, sala era deschisă, am pus geanta pe bancă și am ascultat un pic liniștea. Și am auzit. Poate pământul așa respiră, când m-am dus la vie într-o zi, singură, mergeam prin trifoi desculță și mă gădila la tălpi iarba moale, am simțit pământul ca pe un animal blând și iubitor, care mă mângâie cu tot ce are el, îmi dăruiește bună-tăți și mă iubește ca un bunic sau ca o mamă care ține copilul la piept. Am ascultat pământul și el respira. Atunci pe drum nu mă temeam de nimic. Dacă vreun fir de iarbă m-ar fi întrebat ceva, i-aș fi răspuns, fără să mă sperii. Mă gândesc dacă în casa noastră tot pământul se aude respirând sau e altcineva. Nu vreau să mă mai tem.

La noi în sat nu există băieți atât de frumoși, cum e verișorul nostru Lucian. Învăță la liceul din Chișinău, e orășean, are ochi negri, sprâncene subțiri, buze roșii și a venit s-o vadă pe bunica înainte de moarte, să mai mănânce fructe și să respire aer curat, de pădure. Ne-a adus bunătăți de la oraș, nouă cele mai multe, că suntem copii fără părinți. Stă la noi cel mai mult și se joacă cu frații mei. Când ne-am întâlnit, m-a apucat cu amândouă mâinile de talie și a zis, uite, ești atât de subțire, că te cuprind cu palmele. Dacă ai degete lungi, i-am răspuns eu. Dar cel mai mult mi-a plăcut când m-a apucat cu două degete de bărbie și m-a privit lung în ochi, fix ca-n filme și m-a sărutat pe obraz. Verișoaro, mi-a zis, și eu am simțit cum roșesc toată de parcă cine știe ce mi-a zis și, pentru că nu doream să roșesc, am roșit și mai tare. Mă temeam că a văzut vreun defect pe fața mea, că nu m-am spălat bine pe ochi ori că mi-a ieșit vreun coș drept pe nas.

Apoi Lucian s-a jucat cu frații mei (el nu are nici frați, nici surori, e singur la părinți, ca un prinț) sau îi lua la plimbare pe la vreun neam, unde mâncau cu toții și scăpam eu de

o grijă în plus. Bine că seara, când îi aducea acasă, frații, care îl iubeau atât de mult, nu-l lăsau în pace până nu le promitea că mai vine. Îl întrebau când mai vii și dacă el zicea nu știu, Marcel se punea pe bocit și nu tăcea până când Lucian nu-i promitea că vine mâine neapărat. Bravo, frații mei. Și eu aș fi vrut să vină mâine, dar n-aș fi fost în stare să-l conving ca ei.

Două fete mari și cu țâțe au venit la poarta noastră și au întrebat de el. A plecat la Chișinău, am mințit eu. Nu știu dacă m-au crezut, dar mi-au zis: fiecare fată are verișorul ei, nu doar tu. Cred că ele locuiesc nu departe de bunica. Le-a mirosit a bărbat destrăbălatelor. Nu i-am spus lui Lucian. Nana Zina, mama lui, m-a rugat să-i culegem o căldare de caise pentru compot și dulceată, dulceată o să ne dea și nouă, sper tot prin Lucian. O să culegem caise în ultima zi, să ajungă cu ele proaspete la oraș.

Lucian ne-a invitat la toloacă pe toți verișorii, să ne jucăm cu mingea. Eu aș fi vrut să fim numai noi doi sau noi și cu frații mei. La toloacă era un scrânciob și Lucian m-a dat numai pe mine în scrânciob. Sigur, o să spună verișoarele, pentru că nu are mamă și tată sau pentru că o să-i culeagă caise, dar eu nu cred că doar pentru asta. În timp ce toți se jucau cu mingea, noi doi ne-am dus în pădure, să-i arăt izvorul cu cruce. Ne-am așezat lângă apă, după ce am băut puțin, și el mi-a zis: „Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei. Eu cred că

veșnicia s-a născut la sat". Când am pus mâinile pe genunchii lui, el a uitat mai departe poezia. S-a gândit un pic și mi-a spus că mama lui i-a pus numele Lucian în cinstea unui mare poet. Apoi mi-a luat mâinile de pe genunchi, ca și cum erau prea fierbinți, și mi-a spus că am crescut atât de repede, că el mă ține minte când eram ca Marcel și chiar mai mică și m-a ținut în brațe. Eu nu țin minte, dar și acum aș vrea la el în brațe. Nici nu-mi imaginez cum puteam să fiu eu atât de mică, la fel ca Marcel. Ca Dan, îmi aduc aminte cum eram. Am rochițe mici și-mi amintesc cum le îmbrăcam. Una, cu dungi de marinar, îmi plăcea foarte mult. Apoi i-am arătat lui Lucian cum sunt fetele când cresc, el nu are surori și nu știe. El m-a rugat, a zis dacă vreau să-i arăt. I s-a părut că pieptul meu împunge, m-a tras de vârfuri și m-a întrebat dacă mă doare. Nu mă doare. M-am gândit la cornițele unui ied, când el a zis că împung. Apoi am trecut mai jos, unde el s-a uitat mai mult și eu m-am înflorat toată. Eu la el nu am văzut prea mult, că se temea să nu vină copiii, să ne vadă ce facem. A zis că o să vină la noi și o să-mi arate ceva, dar, din cauza fraților care nu-l lasă un pas, nu-mi arată nimic. Abia când ne-am suit amândoi în pom să culegem caise, mi-a arătat cum împunge și el. Frații, când a venit vorba de lucru, au fugit la joacă și ne-au lăsat, în sfârșit, singuri. Dă-mi caisa ta, eu ți întind caisa mea și el râde, nu asta. Caisa, adică obrazul, nu ceea ce culegem. El m-a tras pe

creanga lui și m-a sărutat. Am stat lipiți mult unul de altul, dar eu aș fi stat așa toată viața, aș fi atârnat toată viața pe creangă, alături de el, ca o pasăre, ca două păsări. Numai să nu vină ploile. Apoi Lucian a plecat. La plecare, a zis că o să mai vină. I-am spus ce multe fructe avem în toamnă, naturale, nu le-a stropit nimeni, că nu a avut cine, să vină la noi să culeagă, de ce să dea bani la oraș pe ele. Mi-a zis că mama lui nu-i dă voie să stea prea mult în sat, unde-s mulți bețivi și curve. Și băieți răi sunt mulți și să mă feresc de ei. Să mă feresc, în general, de toți, căci sunt atât de mică. Cum mică? Uite, ajung la umărul tău. Atunci Lucian m-a luat în brațe și m-a rotit, ești mică și ușoară ca o păpușă. Trebuie să mai crești. Și, deși mică și ușoară, m-a sărutat totuși pe buze, de parcă mi-a citit gândurile, tare îmi mai doream asta. A doua oară m-a sărutat, prima oară a fost în cais.

Acum sunt și eu în rând cu lumea. Poți să te lauzi mult și bine că te-ai sărutat, să minți, ca să moară fetele din clasă de ciudă. Dar acum știu cum e și nici nu spun la nimeni. Sunt un om împlinit și o fată aproape mare.

Pentru Marcel a fi mare înseamnă a fi la fel de înalt ca Daniel. Acum se consideră mic doar pentru că Dan e cu un cap mai înalt ca el.

Pentru Dan a fi mare înseamnă a fi la fel de înalt ca tata. Dan crește foarte repede, se lungeste pe zi ce trece. La început credeam că pantalonii, de la atâta spălat, se scurtează. I-am spus mamei că nu-i bun materialul. Poate și pantalonii se scurtează, dar și picioarele lui Dan se lungesc, a zis mama. Crește băiatul nostru. Măinile nu se lungesc atât de repede. Din cămăși iese mai încet. Îi sunt toate bune. L-am prins pe Dan îmbrăcând o cămașă de-a tatei.

Pentru mine a fi mare înseamnă a avea sânge o dată pe lună. Trei fete din clasa noastră au deja, poate au și altele, dar se sfiesc să recunoască. Fetele cu ciclu sunt altfel. Nici nu mai sar coarda în recreație, își strâng burțile cu importanță și ne privesc de sus, ca și cum au crescut într-o lună cât altele în douăzeci de ani. Ele nu mai sunt fete, ele sunt femei. Una e încă de la 11 ani. Iar eu am deja 12 și nici pieptul nu mi s-a țuguiaț cine știe ce. Vreau mai repede să fiu femeie. Mi-am cumpărat multă vată și mi-am pus deoparte. Când